

ARGOUL ÎN LEXICOGRAFIA ROMÂNEASCĂ

Primele liste de argou românesc și, în același timp, primele atestări scrise apar foarte târziu, în comparație cu argoul francez, de exemplu, a cărui primă utilizare în scris datează, după părerea unor cercetători ai acestui fenomen, din 1200 (este vorba de lucrarea lui Jean Bodel, *Jeu de Saint Nicolas*). Primul [1] glosar argotic francez este alcătuit în 1455, cu ocazia celebrului proces al bandiților numiți *coquillards*, ce a avut loc la Dijon, și în cursul căruia procurorul Jehan Rabustel va consemna cu scrupulozitate audierile, interogatoriile și mărturiile acestora. Documentul va fi descoperit pe la mijlocul secolului al XIX-lea, din întâmplare, de către un arhivist din Dijon, care va publica în 1842, sub titlul *Les Compagnons de la Coquille, chronique dijonnaise du XVe siècle. Par Joseph Garnier, archiviste de la ville de Dijon*, câteva extrase.

La noi, o primă listă de cuvinte și expresii argotice apare la N.T. Orășanu [2], în revista *Coarnele lui Nichipercea*, din 1860, și este reluată în 1861, în volumul *Întemnițările mele politice*. G. Baronzi [3] va folosi termeni argotici din această listă în romanul său *Misterele Bucureștilor*, publicat între 1862-1863, și o va relua în 1872, în *Limba română și tradițiunile ei* (pp. 149-151) [4].

După o pauză destul de lungă apare glosarul lui V. Cota [5], cu mențiunea că, în cele câteva decenii scurse de la apariția primelor liste de termeni argotici, preocupările legate de acest fenomen lingvistic se amplifică totuși, mai ales după primul război mondial, după cum bine observă Gheorghe Sarău [6]. De fapt, o lucrare [7] a lui Iorgu Iordan, apărută în 1944, poate fi considerată ultima în care argoului românesc îi este dedicat un studiu, pentru ca apoi, de-a lungul celor peste patru decenii de comunism, în lingvistica românească să nu mai apară decât cu caracter sporadic articole tratând acest subiect! Constatarea este mai mult decât evidentă dacă răsfoim o lucrare monumentală (aproape 1200 de pagini!), a lui Adrian Mateescu [8], în care descoperim că în intervalul 1944-1989 articolele, studiile, cercetările sau volumele care, cel puțin la nivelul titlului, sunt dedicate argoului, nu depășesc câteva zeci!

Despre încercări lexicografice din această perioadă nici nu poate fi vorba, de aceea timp de aproape șase decenii, între 1936 (anul în care a apărut glosarul lui Cota) și 1993 (anul în care apare *Limbajul infractorilor* [9]), lexicografia argotică românească a fost, după știința noastră, inexistentă! Evident, anul 1993 poate fi luat în calcul dacă lucrarea lui Tandin este considerată... lexicografică! Totul depinde, după părerea noastră, de termenul de comparație pe care ni-l fixăm, căci, dacă ne raportăm la lucrările de acest tip apărute pe tărâm francez, de exemplu, atunci putem spune fără nicio îndoială că la noi încă nu a apărut un dicționar de argou.

Astfel, dacă pornim de la premisa că timp de aproape 60 de ani nu a apărut la noi nici măcar o listă, un glosar, un vocabular, ca să nu mai vorbim de un dicționar care să cuprindă termeni argotici românești, atunci broșurica lui Traian Tandin poate fi considerată o astfel de lucrare. De altfel, nici autorul însuși nu o intitulează „dicționar” (probabil din rațiuni de... marketing, căci *Limbajul infractorilor* sună mai incitant decât un banal „Dicționar de argou”, mai ales într-o perioadă în care termenul „argou” aproape că dispăruse din vocabularul românilor! E drept că folosește cuvântul „dicționar” de trei ori în „Cuvântul înainte”, ceea ce ne îndreptățește, totuși, să credem că aceasta era intenția autorului!

Dacă rămânem în continuare la acest nivel, acela al necesității umplerii unui gol în lexicografia argotică românească, atunci toate încercările de acest gen ulterioare lucrării lui Tandin pot fi considerate, pe drept cuvânt, (așa cum sunt, de altfel, și intitolate), „dicționare” de argou al limbii române. Și aceasta pentru că din punct de vedere al alcătuirii, chiar dacă nu aparțin unor cercetători sau specialiști în argou recunoscuți sau măcar unor lexicografi (din câte știm, majoritatea autorilor, dacă nu toți, sunt totuși filologi!), lucrările în cauză sunt

net superioare, dacă nu prin cine știe ce realizări lexicografice de excepție, măcar prin volum și prin diminuarea numărului de erori ce caracterizează lucrarea lui Tandin. Lucrare pe care, totuși, toți ceilalți o citează la bibliografie, probabil în virtutea întâietății acesteia pe o piață argotico-lexicografică atât de anemică!

Dar ce i se poate reproșa, totuși, lucrării lui Tandin? Din păcate, destul de multe... În primul rând, autorul face o serie de afirmații aiuritoare încă din „Cuvântul înainte”: astfel, vorbește de un poet vagabond... francez, Damon Runyon, care ar fi descris jargonul infractorilor, poet care este de fapt un... jurnalist și scriitor american (preocupat, e adevărat, de descrierea argoului american). Din scrierile acestuia ar rezulta, susține Tandin, că „hoții profesioniști, în limbajul lor, nu folosesc alt timp decât cel prezent” [10], afirmație cel puțin hazardată. O altă afirmație curioasă, desprinsă se pare, tot din scrierile... poetului vagabond francez, este aceea că și în „argo-ul” (sic!) infractorilor noștri, ca și în al celor de la Paris, „pluralul este mereu înlocuit cu singularul”! [11] Afirmație contrazisă chiar de autor, și chiar în propria lucrare, în care, în cazul multor substantive și adjective, el menționează formele de... plural ale acestora (e drept că uneori uită). Apoi, în acest „Cuvânt înainte” apar termeni ca „delicvenței”, „preântâmpina”, „argo-ul”, „impasiv” sau sintagme ca „infinitul la verbe”, care trădează de departe pregătirea nefilologică a autorului (de fapt, fost lucrător în miliția și poliția română). În sfârșit, în finalul introducerii sale, citim că a „menționat numai genul și numărul substantivelor și infinitul la verbe” [12] (probabil că o intrare de genul „**abțibild abțibilduri, hoț mărunt**” conține și genul și numărul substantivului...), pentru ca în fraza următoare să citim o afirmație de-a dreptul sibilinică în ultima sa parte:

„N-am inclus în dicționar derivatele verbale (infinitivele lungi, participiile devenite adjective) și diminutivele decât în cazul când aduc un spor de informație față de cuvintele de bază sau când au atins parametrii sensurilor uzuale.” [13]

În cazul acesta, ce informație aduc în plus niște infinitive lungi de genul **închinare, încuviințare, îngrijire, înmormântare, înștiințare, întristare, înviere** față de „cuvintele de bază” ‘închina’, ‘incuviința’, ‘îngrijii’, ‘înmormânta’, ‘înștiința’, ‘întrista’, care nu există în dicționar? Sau, la fel, ce „spor” de informație aduce un participiu devenit adjectiv de genul „**achiziționat -ă, achiziționați, -te**, 1. furat. (despre hoți) arestat, băgat la pușcărie de poliție.” față de cuvântul de bază „**achiziționa** 1. a fura. 2. a aresta, a băga la pușcărie”? Mai întâlnim explicații curioase ale unor termeni, precum „**jălbar jălbari, reclamangiu** (sic!)”, sau trimiteri la cuvinte inexistente: „**jigodie jigodii, om pe care nu poți pune bază; vezi javră.**”, iar cuvântul „**javră**” lipsește cu desăvârșire din dicționar! Și, din păcate, exemplele pot continua.

Lucrarea lui Traian Tandin are, totuși meritul de a fi reînnoțit firul unei tradiții lexicografice a argoului românesc, atâta câtă e ea... Nu e mai puțin adevărat că termenul „tradiție” poate părea pretențios, mai ales dacă ne comparăm cu alții, așa cum vom vedea ceva mai departe!

Următoarea lucrare lexicografică [14] (din punct de vedere cronologic) dedicată argoului românesc aparține unei profesoare (după cum aflăm din mini studiul introductiv intitulat „Fantezie și conotație în argoul actual”, semnat de Gheorghe Bulgăr) și a apărut într-o obscură editură din Slobozia, inclusiv a doua ediție („revăzută și adăugită”), pe care, în ciuda tuturor eforturilor, nu am reușit s-o procurăm. De aceea, în cele ce urmează ne vom referi strict la această primă ediție. Autoarea, Nina Croitoru Bobârniche, reușește să alcătuiască o lucrare mai încheșată decât cea analizată anterior, mai bogată (are 210 pagini, față de cele 102 ale lucrării lui Tandin, ca să nu mai vorbim de format), dar nu lipsită, totuși, de imperfecțiuni. Astfel, dacă lucrarea lui Tandin nu are nici un fel de bibliografie, parcă sugerându-ne prin aceasta că autorul a cules singur, de pe... „teren” termenii inventariați, cea a Ninei Croitoru Bobârniche nu menționează, dintr-un total de nouă lucrări, decât una singură cu caracter lexicografic argotic, cea a lui... Tandin! Celelalte sunt lucrări lexicografice cu caracter fie general (*DEX-ul, DOOM-ul*), fie specializat (*Mic dicționar al sporturilor, Dicționar marinăresc, Dicționar de termeni medicali*), sau de expresii ale limbii române (*Dicționar*

de locuțiuni și expresii, *Dicționar de expresii și locuțiuni ale limbii române*), la care se adaugă o monografie (*Țigani - o lume a contrastelor*)! Cam puțin și cam inconsistent... Se mai impune o observație legată de tehnoredactarea total neglijentă a dicționarului, fără spații după „punct”, în schimb cu spații acolo unde nu ar trebui să fie, cu probleme de ordonare alfabetică a intrărilor (**barbugiu** se găsește între **basculant** și **basculă**, iar **copastie** se află după **copiuță**, care la rândul său se află înaintea de **copită**, **ciușderie** se află intercalat între **ciupeală** și **ciupitor** etc.) Autoarea are probleme și cu alfabetul limbii române, cuvintele conținând „â” fiind plasate după „i”, și nu după „ă”: de exemplu, **bâcâi**, apare după **bizon**, și nu după **băț**, cum ar fi normal; **câine** figurează după **cizmă**, nu după **căzătură**, etc.

Anca Volceanov și George Volceanov publică în 1998 un dicționar pornind de la ideea (corectă!) că nu se poate face o distincție netă între „argotic” și „familiar”, de aceea îl intitulează *Dicționar de argou și expresii familiare ale limbii române*. Trebuie spus de la bun început că este o realizare lexicografică superioară celei a Ninei Croitoru Bobârniche, nu numai pentru cele câteva zeci de pagini în plus, dar și pentru studiul introductiv (mult mai interesant decât cel al lui Bulgăr, care prefațează lucrarea apărută la Slobozia), precum și pentru inovatorul, în lexicografia românească argotică, „Glosar analogic și de sinonime” care încheie dicționarul.

Despre aceste prime trei lucrări lexicografice postdecembriste a scris și Rodica Zafiu [15], cu siguranță cercetătorul cu cea mai constantă preocupare pentru acest subiect din lingvistica românească.

O lucrare lexicografică mai... specială față de cele despre care am vorbit anterior este publicată de Dan Dumitrescu [16] și care, după părerea noastră, ar fi trebuit să se numească mai degrabă *Dicționar de expresii și termeni colocviali și de argou*, iar nu invers! De altfel, acest lucru îl afirmă chiar autorul în „Cuvânt înainte”, și nu o singură dată, ci de trei ori:

„Este primul dicționar-invers (sic!) de expresii și termeni colocviali și de argou (s.n., L.B.). Astfel, expresiile și locuțiunile din spectrul colocvial și argotic (s.n., L.B.) nu mai (sic!) se află pe poziția cuvântului-titlu, urmând ca în dreptul lor să se regăsească definițiile și explicațiile de rigoare, așa cum este cazul dicționarelor apărute până în prezent (autorul se referă la dicționarele de argou, s.n., L.B.), ci dimpotrivă, pe poziția cuvântului-titlu se află termenul aparținând fondului lexical principal, care generează sinonimele și expresiile sinonimice colocviale și argotice (s.n., L.B.) echivalente.” [17]

Și atunci de ce își intitulează, totuși, dicționarul „de argou și termeni colocviali”? Greu de spus, de vreme ce majoritatea covârșitoare a termenilor și expresiilor care figurează în lucrare sunt totuși colocviali și nu argotici, așa cum autorul o spune explicit în „Cuvânt înainte”, și implicit prin menționarea, destul de rară, a registrului unui termen sau al unei expresii prin paranteza „(argou)” (care ar fi putut fi înlocuită prin abrevierea clasică, *arg.*) Pe lângă această inadvertență legată mai mult de formă, și în cazul fondului există destule inconsecvențe. Astfel, de exemplu, unui cuvânt-titlu de genul „eșua”, cu explicația standard „a eșua, a înregistra un eșec, o înfrângere”, i se atribuie, ca sens, printre alte expresii mai mult sau mai puțin colocviale [unele mai degrabă populare, cum este „a o nimeri (ca Ieremia) cu oiștea în gard”] și expresia, tot populară și aceasta, „a face pe dracu’ în patru”, care nu înseamnă nici pe departe „a eșua”, ci „a-și da toată silința, a depune toate eforturile, a face tot posibilul”! Sau, într-un alt exemplu, un termen cum este „a șucări”, citat ca sinonim pentru „a enerva pe cineva”, nu este precedat de mențiunea (*argou*), cum ar fi fost, credem, normal. De cele mai multe ori, cuvintele aparținând aceleiași familii lexicale figurează în dicționar ca intrări separate, dar nu întotdeauna, cum se întâmplă, de exemplu, în cazul lui „judeca”, unde întâlnim și „judecată” și „judecare”, „justifica”, unde apare și „a se justifica”, sau „lăuda”, unde întâlnim, curios pentru un verb, următoarele sinonime: „individ lăudăros: artist; artist de cinema; buricul pământului; cocos; gură-mare; gură-bogată; fanfaron; mare sculă (pe basculă)”, dar și „lăudăros” (în expresia „a fi lăudăros”), sau „laudă” (în sintagma „de laudă”)! Cu toate aceste imperfecțiuni, dicționarul rămâne,

prin construcția sa, o lucrare importantă în lexicografia argotică românească, în ciuda numărului de termeni argotici, sensibil mai puțin numeroși decât cei colocviali.

În sfârșit, ultima lucrare lexicografică dedicată argoului românesc este o „recidivă” a lui George Volceanov [18], care, singur de data aceasta, publică o variantă revăzută și adăugită, cu titlu schimbat, a dicționarului publicat în 1998, al cărui titlu inițial credem că ar fi trebuit păstrat... Spunem aceasta deoarece eliminarea din titlu a sintagmei „expresii familiare” ne duce cu gândul la un dicționar de argou... pur la limbii române (lucru, de altfel, imposibil, nu numai în cazul limbii române). Or, noua ediție a dicționarului conține sute de cuvinte și expresii care nu sunt argotice – și ce e mai straniu e că nu au fost niciodată. Întâlnim, de exemplu, expresia „**a judeca la rece**”, explicată prin „a analiza, a chibzui, a cumpăni cu atenție, fără prejudecăți sau patimă”, care nu are absolut nicio legătură cu argoul, nici ea și nici măcar vreunul din cuvintele prin care este explicată. Iar exemplele pot continua... Și atunci de ce a renunțat autorul la sintagma „expresii familiare”, mai potrivită, după părerea noastră, și mai cuprinzătoare pentru mulți din termenii și expresiile care figurează în dicționar (și care, așa cum este și cazul expresiei la care ne-am referit mai sus, figurează și în prima ediție!)? Cu toate aceste cuvinte și expresii familiare, cu multe cuvinte chiar populare (vezi „**pezevenghi**”, căruia chiar autorul îi menționează registrul popular!), acest dicționar rămâne cea mai bogată lucrare de acest tip dedicată argoului românesc (și, după cum am văzut, nu numai!). Evident, se mai poate discuta despre această bogăție, pe care Adriana Stoichițoiu-Ichim o aproximează în „Cuvânt înainte” la... „25.000 de cuvinte și expresii-titlu” (în 304 pagini), căci un adevărat monument de lexicografie argotică, așa cum este lucrarea *Dictionnaire de l'argot français et de ses origines* [19], nu are decât vreo... 7.000 de intrări, la care se mai adaugă câteva sute de sub-intrări prezentând variante și derivate, totul în „doar”... 904 pagini!

Spațiul limitat ne împiedică să ne referim și la alte lucrări cu caracter lexicografic dedicate argoului: este vorba de cele bilingve [20], de mai mult sau mai puțin consistentele glosare argotice ce însoțesc unele creații beletristice [21], de apariția în urmă cu câțiva ani (în 2006, mai exact) a primelor dicționare „on line” de limbaj urban [22], sau de cele mai importante studii dedicate argoului românesc în ultimii vreo 50 de ani [23].

În concluzie, fenomen lingvistic prin excelență dinamic (poate tocmai de aceea, efemer!) și oral, argoul rămâne destul de greu de fixat în scris, printr-o inventariere a vocabulelor (în cadrul unor glosare, vocabulare, dicționare), în dreptul cărora să poată fi menționată, fără nicio urmă de îndoială, abrevierea *arg.* de la *argotic*... Credem totuși că, mai mult sau mai puțin realizate din punct de vedere lexicografic, lucrările la care ne-am referit mai sus, apărute într-un interval de doar 13 ani, pot constitui bazele unei tradiții lexicografice pe tărâm românesc, chiar dacă acest fenomen lingvistic nu s-a bucurat de atenția care i-a fost acordată „omologului” său francez, de exemplu [24].

NOTE

- [1] Aceasta dacă luăm în calcul anul sau perioada alcătuirii, căci dacă ne referim strict la anul apariției efective, atunci primul glosar argotic francez poate fi considerat cel aparținând lui Pechon de Ruby: *La vie générale des Mercelots, Gueux et Boesmiens, contenant leur façon de vivre, subtilitez et gergon, mis en lumière par M. Pechon de Ruby, Gentil'homme Breton, ayant esté avec eux en ses jeunes ans, où il a exercé ce beau Mestier. Plus a esté adjousté un Dictionnaire en langage Blesquien, avec l'explication en vulgaire.* - A Lyon, par Jean Jullieron, și a cărui primă ediție datează din... 1596 !
- [2] Cf. Rodica Zafiu (2003). „Păsăreasca: atestări și interpretări ale limbajelor ludice și secrete”. In: *Limba română*, nr. 5-6, pp. 581-589.
- [3] *Idem*.
- [4] *Apud* George Ivănescu (1980). *Istoria limbii române*. Iași: Editura Junimea (Ediția a II-a, 2000), p. 605.
- [5] V. Cota (1936), *Argot-ul apașilor. Dicționarul limbii șmecherilor*. București: Tiparul Românesc.
- [6] Gheorghe Sarău (1998). *Rromii, India și limba rromani*. București: Editura Kriterion. [Colecția „Biblioteca rromă”, nr. 4]. Autorul remarcă, după primul război mondial, o revigorare a interesului „lingviștilor români pentru studierea influenței limbii rromani asupra limbii române, din

- perspectiva argoului” și furnizează într-o notă o listă de articole și lucrări de specialitate apărute începând din 1906, dar mai ales între 1922 și 1938.
- [7] Vezi Iorgu Iordan (1944). *Stilistica limbii române*, București: Institutul de Linguistică Română (ediția a II-a, București: Editura Științifică, 1975), lucrare în care capitolul „Fenomene lexicale”, din Partea IV a lucrării, este dedicat argoului românesc (pp. 335-376).
- [8] Este vorba de *Dicționar bibliografic de lingvistică*: vol. 1 (1944-1972), București: Editura M.A.S.T., 2003, 352 p.; vol. 2 (1973-1986), Craiova: Editura Universitaria, 2005, 404 p.; vol. 3 (1987-2000), Craiova: Editura Universitaria, 2006, 426 p.
- [9] Vezi Traian Tandin (1993). *Limbajul infractorilor*. București: Editura Paco.
- [10] Traian Tandin, *op.cit.*, p. 5.
- [11] *Idem*, p. 6.
- [12] *Idem*, p. 8.
- [13] *Ibidem*.
- [14] Este vorba de Nina Croitoru Bobârniche (1996). *Dicționar de argou al limbii române*. Slobozia: Editura Arnina. (Ediția a II-a, 2003).
- [15] Vezi articolul „Lexicografie argotică”, în *România literară*, nr. 35 din 2 septembrie 1998, în cadrul rubricii „Păcatele limbii”. Rodica Zafiu semnează săptămânal această rubrică de mai bine de 15 ani, iar dacă ar aduna articolele publicate numai aici, ar rezulta cu siguranță cel mai consistent volum de studii dedicate argoului românesc... Să sperăm ca o va face cândva!
- [16] Vezi Dan Dumitrescu (2000). *Dicționar de argou și termeni colocviali ai limbii române*. București: Editura Teora.
- [17] Dan Dumitrescu, *op.cit.*, p. 6.
- [18] Vezi *Dicționar de argou al limbii române*. București: Editura Niculescu, 2006.
- [19] Iată referințele complete: Jean-Paul Colin; Jean-Pierre Mével; Christian Leclère, (2002). *Dictionnaire de l'argot français et de ses origines*, préface Alphonse Boudard. Paris: Larousse. Prima ediție, sub titlul *Dictionnaire de l'argot*, a apărut în 1990.
- [20] Pentru cei interesați, iată lista acestor dicționare: Ștefan Balaban (1996). *Dicționar de argou, eufemisme și expresii familiare englez-român*. București: Editura Teora (retipărit 1999); Dan Dumitrescu (1998). *Dicționar de argou francez-român*. București: Editura Teora; Constantin Frosin (1996). *Dicționar de argou francez-român*. București: Editura Nemira; Ioan Lăzărescu (1997). *Dicționar de argou și limbaj colocvial german-român*. București: Editura Niculescu; Nicolae Luca (1999). *Dicționar de argou și expresii colocviale italian-român*. București: Editura Sempre; Ștefan Nimară (1993). *Dicționar de argou englez-român*. București: Editura Paco; George Volceanov; Ana-Dolores Doca (1995). *Dicționar de argou al limbii engleze*. București: Editura Nemira.
- [21] Este vorba de George Astaloș (2001). *Pe multe de șuriu. Cânturi de ocnă*, Cu microglosare argotice și desene de Constantin Piliuță. București: Editura Tritonic și de Albert Simonin (1994). *Nu v-atingeți de mangoți!* Traducerea: Angela Cismaș. București: Editura IRI (Titlu original: Albert Simonin (1953). *Touchez pas au grisbi!* Paris: Éditions Gallimard).
- [22] Acestea pot fi consultate, comentate, îmbunătățite la adresele: 123urban <<http://www.123urban.ro/>> și *Dictionarurban.ro* <<http://dictionarurban.ro/>>, ele fiind creații colective ale anonimilor pasionați de limbajul urban contemporan (în cadrul căruia argoul se află la loc de cinste!) din România.
- [23] Acestea ar fi, în ordinea alfabetică a autorilor, cele mai importante, după părerea noastră: George Astaloș (1997). „Disertație asupra argoului. Istoric · Limba nu plătește drepturi de autor · Vorbirea paralelă: argoul, utopie a comunicării” (pp. 53-113); „În întâmpinarea argoului. Confesiune biografică” (pp. 114-142) și „Utopii. Eseuri urmate de confesiuni biografice. București: Editura Vitruviu; Miorița Baciú Got, (2006). *Argoul românesc. Expresivitate și abatere de la normă*, Cuvânt înainte de Mircea Borcilă. București: Editura Corint; Vladimir Drimba (2001). *Cercetări etimologice*. București: Editura Univers enciclopedic; Iorgu Iordan (1943). „Limbaje speciale” (Cap. II din Partea VI: Lexicul), în *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*. Iași: Institutul de Arte Grafice Alexandru A. Țerek, Mîrzescu, pp. 488-510; Iorgu Iordan (1944). „Fenomene lexicale” (Partea IV), în *Stilistica limbii române*, București, Institutul de Linguistică Română, 1944 (ediția a II-a, București, Editura Științifică, 1975), pp. 335-376; Adriana Stoichițoiu-Ichim (2001). „Redescoperirea argoului” (Capitolul VI), în *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*. București: Editura All Educational (2005, 2007, 2008), pp. 119-156; Rodica Zafiu (2001). „Pregnanța oralității” (Capitolul III), în *Diversitate stilistică în româna actuală*. București: Editura Universității din București.

[24] Cf. Robert Yve-Plessis (1901). *Bibliographie raisonnée de l'argot et de la langue verte en France du XVe au XXe siècle*, Préface de Gaston Esnault. Paris: H. Daragon. Autorul recenzează nu mai puțin de 365 de studii, cercetări, dicționare și alte lucrări și documente în care argoul este prezent, reușind să creeze o operă de referință pentru argotologia franceză și nu numai!

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Dumitrescu, Dan (2000). *Dicționar de argou și termeni colocviali ai limbii române*. București: Editura Teora.
Croitoru Bobârniche, Nina (1996). *Dicționar de argou al limbii române*. Slobozia: Editura Arnina. (ediția a ii-a, 2003).
Tandin, Traian (1993). *Limbaajul infractorilor*. București: Editura Paco.
Volceanov, Anca; Volceanov, George (1998). *Dicționar de argou și expresii familiare ale limbii române*. București: Editura Livpress.
Volceanov, George (2006). *Dicționar de argou al limbii române*. București: Editura Niculescu.

ABSTRACT

The aim of our intervention is to propose a review, but also an analysis of the lexicographic papers dedicated at first to the Romanian slang, but also to the bilingual slang dictionaries released after December 1989. We focused on this period because before 1989, such a scientific approach could not be even taken into consideration using the theory that slang was the language of the declassed class, because this class... didn't even exist during the communist period! More than 40 years, between 1947 and 1989, Romanian slang was absent from the linguistics research and became a truly taboo subject in lexicography, not being approached by any dictionary. Even now, after 20 years characterized by freedom of expression and lack of... linguistic and lexicographic taboos, the Romanian slang, regarded as a subject of scientific approach is still wide of the mark, compared to its "homologous" French which became studied 500 years ago, and to whom there were dedicated hundreds of volumes, studies, articles, and dictionaries!